

ПОДОЧЊАК ЈУРИЈА ГАГАРИНА

* * *

Лелујаво пролеће. Тешка и незграпна тела која се не могу нашминкати и која тешко да би икога насанкала. Мислим да им треба много витамина Це, много сна и тек мало касноподневног сунца.

* * *

Када бисмо, као *saga* које траје данима, увек овако лагано разговарали, у глатким гутљајима, не би био проблем то што заврћеш мајицу, показујеш ми младеж као мајку, гладиш сваку моју реч сабљом, јер ти се очи наоблаче ако ме нема, а онда ја те облаке морам да сакупљам преко ноћи, да их испирам својим још гушћим облацима, и да их, напослетку, предам на чување самом виолентном богу.

* * *

Чека се сатима, са бочицама уредно спакованим у кесе или умотаним у новине у једној руци, кишобраном – у другој, са погледом на прозор у чијем подножју је кутија са чипованим картицама коју никако да унесу унутра, док средовечна жена понавља кроз нос *мама, кад ће да нас ђрозову... ја сам ѓлагна...* Жена са гласом четворогодишњег детета, необично празног погледа оивиченог осмуђеним обрвама, фиксираног за непостојећи центар (пажње), и њена мајка – старија жена, која тихо одговара том свом остарелом детету, које из неког разлога није успело да одрасте, већ се само нагло вратило у љуљашку бесмисла да се саплиће о жалосно клатно устаљених питања и одговора.

* * *

Прозива се зарад признанице и потврде први пут, па због самог прегледа, поновно, након краће паузе, други пут. Бака која се гега, жућкастог лица, спљоштене фризури (као да је тек придигла главу с јастука) силази однекуд поново, без папира. Сестра је враћа уз гласне повике *сѓо ѓегесетѓ динара*. Баку чека још једно вишечасовно чекање неког другог, можда исто овако кишног јутра, и сада, кад се за њом залупе врата, постаје свесна да је до краја чека још једино чекање сáмо. Истоветна тескоба, а можда и исти заборав.

* * *

Једна персона, некаква тобожња љубав, начиње се у знаку стрелца. Одмах јој фебрилној, пред свима, као свакој пропасти, расту бедра. Од тада се кришом пресвлади у рецидив. Парадира плагирањем.

* * *

Увек би заборављала на његову токсичност. Толико да је пожелела да уреже на камену подсетник (себи) како више никада ништа не би имала с њим. На камену? Или да тетовира неко место на руци, унутрашње, топло, где пребива пулс, где би легао сат који никада не носи.

* * *

Тискање гомиле, уздаси, удови спремни за превијање, половни свечани сако огрнут преко синтетичке провидне хаљине, пластичне папуче и кондуре, свака два погледа очајања кад се сретну један мора у себи да заплаче, дечак са руком у завоју непрекидно уздише, гледа на сат и типка грозничаве поруке, касни на вежбе, једна сестра промуклог гласа гура пацијенткињу док сестра из суседне ординације износи огромну стаклену посуду са жутом, пенастом текућином.

* * *

Прва сестра заправо нема глас и када жели да подвикне, шишти, на њеном врату је удубљење, неми жиг који показује да је ткиво зарасло тамо где је некада била метална цевчица, савршено мишићав спортиста *црни њојас* улази испред старице која се држи за стомак, док њен муж унезверено гледа како улазе преко реда, постићен пред самим собом што у руци држи једну од оних кеса у коју се за рођендане, свадбе и славе пакују пића или бомбоњере, жена чека превијање након операције жучне кесе, још један покретни кревет улази са човеком без једне ноге, тачкастом раном на темену и другом ногом обмотаном газом, спортиста излази, доктор га тапше по рамену: *џамо њо њечаш ња да бежимо ми одавде*, стармала девојка уноси огроман снимак, вероватно плућа, и брзо излази говорећи: *колико сам чекала овај слашки дан*, почињу да закључавају ординацију, па куцања остају недоречена и закинута, а брава се окида као празан пиштољ.

* * *

Још увек не разумем сву маглену дубину промисли поретка који жељно ишчекује да се у њега интегришем, да се лагано и легално попут чипа углавим у друштво препуно илегалног постојања.

* * *

Чак и да је то био један једини разлог, био би довољан да пламен беса не попусти до краја живота, јер само мушкарац може бити острво, а жена мора бити полуострво, глупаво везана за копно, једно вечно *ни макац*, једна чигра на повоцу, пешчани спруд или црвени тепих по коме мушкарци, острва, могу да простиру своје бесконачне доколице пуне ћутања.

* * *

Ја, жељно ишчекивана беба, ваша *свећиниња*, не знам хоћу ли се већ сутра пробудити као вишак у некаквом лимбу где тавори јефтина радна снага, јер се у људима нешто заувек сломи и они почну да пузе као изнурена и тужна животиња.

* * *

Мени је, каже, *вена дубока*, па зато боли. Али не као шкрипа улазних врата која размешта неуроне, сецка живчане чвориће, као звук насилног отварања мртвачког ковчега. То је један човек покушао да објасни, али су му сви били окренути некако бочно, згуреним трепавицама и слепоочницама, и тек понеки образ је заиграо у гимнастичком грчу млаког весеља.

* * *

Реч *очишће* можда и упућује на очи, али, рекла бих да су то најпре очи неког оца или већа очева спремних да изрекну нешто неопозиво.

* * *

Још један покретни кревет са старијом женом, њене ноге савијене у коленима, њен муж који гунђа како би можда (ипак) могла да седне, младић на штакама, у пратњи сестре са дубоко усеченим подочњацима и црном чипкастом марамом стегнутом око врата, каже како му се све врти јер још од операције није толико ходао и глава му одавно није видела толико људи, толико гласова, она се издире на њега када је упитао *који је мој лекар* јер тамо унутра сада седи неки трећи лекар и већ су рекли да имају *преко сиво његесеи прегледа* и да нема везе када ти је заказано него само иди, *седи и чекај, седи и чекај, сачекај*, улази младић чија је цела рука у завојима, са мајицом на којој пише *србија*, тискају се главе неких орлушина, док се у уши целе чекаонице утискују речи *месарским ножем и њеи коичи*.

* * *

Мрави су почели да извиру из малина, под млазом воде, било их је све више, и све су се брже кретали. Нису ни плутали колико су се мицали ка излазу из црвене посуде,

тако да је деловало да им вода није непријатељ, колико сам то у овом случају била ја – уљез жељан воћа.

* * *

Не јављам се својим бившим зечевима. Скоро никада преко њих не раскрилим завесу боје коже.

* * *

Смесите ме у полумесец подочњака Јурија Гагарина. У најнежније рупице осмеха које су ведриле хладноратовске олује.

* * *

Будући да је већ загазила у туђу дијагнозу, морала је наставити и тај плес по скупоценим нитима тепиха некадашњег живота, преузевши апсолутну кривицу која је већ премрежила све капиларе што ће се жвака са ђона њеног поверења, мора њене добре воље (јер свака жртва је још само начуљено ухо које чека на сопствени уздах), неизоставно лепити по том тепиху (некад – животу).

* * *

Када не мислим о *забрани изласка*, тунел у мени се упрегне ка неком луцидном светлу. Рибице у јатима струје неуронима.

* * *

Девојка препричава како се, након свађе са бабом, њен деда попео на дрво *да бере крушке* усред грмљавине. Два сата је трајало то чикање громава, а онда се *разочаран у самој себе* вратио кући.

* * *

Стари град на приморју који ти је као детету деловао попут лавиринта сада те враћа, после неколико окрета, истим уличицама, на стартну позицију.

* * *

Смешно је када мушкарац виче на жену. Подсећа на заувек одбаченог оперског певача који, будући да не зна како да увежба улогу (коју нема), на сваки најмањи подстицај који, треба рећи, долази из његове главе и логике слушања, а не – како он тврди – од самих и збиља изговорених жениних реплика, креће да урла мислећи да ће тако повратити противничку предност (свести је на нулу) или поново задобити оне

повластице које су му још на почетку неповратно одузете. Након тог ексцеса несубјективне роле, треска вратима, покушава да прође кроз застакљена врата, махнито четка зубе, леже театрално у кревет као да га није брига да ли ће поломити све даске, а онда се претвара да чита књигу.

* * *

Значење речи *увек* у овој земљи приближава се радњи на којој пише *увек свеже воће и њиврће*, преко које месецима стоји катанац.

* * *

Далеко си. И ја сам. Остали плешу, далеководи пуцају. Нисам лења. Није ми досадно. Не мораш да спушташ медузе на мој длан.

* * *

Његово време је поклон. Њено – потлач.

* * *

Чинило се да си заљубљен у свој џеп. Да стално завлачиш прсте у њега, као акушер који акутно плива у наборима туђег меса.

* * *

Овде су сва тела упрта ка некој будућности која постоји само као државни пројекат, као вешто дизајниран грб у који треба да се сместе лица тек придошле на свет мултиплициране новорођенчади.

* * *

Хоће ли се и живот одвијати сам од себе уколико све кредитне стопе, приходи и расходи, дуговања и потражња, нађу своје место у времену и простору?

* * *

Слабост годи маршал-депресији као она *само још једна* чаша пива. Као твоја дрека без разлога. Тада, иако гледаш у мене, мислим да ипак урлаш на неког другог, много подлијег, крволочнијег, бизарнијег, деспотскијег него што то могу бити ја (у овом безазленом издању – кошуљи везеној од суза и умора).